

C. L. TAYLOR

PSYCHOTHILLER

C. L. TAYLOR

PSYCHOTHILLER

2016

Copyright © 2015 by C. L. Taylor
Translation © 2016 by Zuzana Pernicová
Cover design © 2016 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE LIE,
vydaného nakladatelstvím Avon, a division of HarperCollins,
Londýn 2015,
přeložila Zuzana Pernicová
Jazyková redaktorka: Hana Pernicová
Korektura: Kateřina Žídková a Iveta Muchová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Jiří Ryška
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v červnu 2016

ISBN 978-80-7498-129-6

Věnováno Lauře B., Georgie D. a Minal S.

1. kapitola

Současnost

Ještě než vkročí do dveří, je mi jasné, že z něj koukají potíže. Poznám to podle toho, jak práskl dveřmi svého bouráku s pohonem na všechna čtyři kola a řítí se přes parkoviště, aniž by se ohlédl, jestli ho drobná obrýlená žena následuje. Když dojde k proskleným dvojkřídlovým dveřím do recepce, odvrátím pohled k obrazovce počítače. U agresorů je lepší vyhýbat se přímému očnímu kontaktu. Když trávíte dvanáct hodin denně s nebezpečnými zvířaty, naučíte se toho spoustu o konfrontaci, strachu a nepřátelství – a nejen ve vztahu ke psům.

Zvonek nade dveřmi ohlásí, že vchází dovnitř, ale já dál píšu do počítačové databáze podrobné sedmidenní hodnocení. Kříženec německého ovčáka jménem Tyson k nám přišel před týdnem, přivezl ho inspektor. Během hodnocení, které od té doby provádíme, jsem u něj vypožadovala problémové chování ve vztahu k jiným psům, ke kočkám i k lidem – což u psa využívaného k hlídání drogového doupěte nijak nepřekvapuje. Někteří lidé jsou přesvědčeni, že psi jako Tyson by se měli pro jejich vlastní dobro utratit, ale já nepo-

chybuju, že se nám ho povede rehabilitovat. Vaše minulost nemusí určovat vaši budoucnost.

„Kde je sakra můj pes?“ Příchozí se opře lokty o recepční pult a vysune bradu. Z vychrtlé tváře mu číší opovržení. Pod příliš velkou koženou bundou má úzká ramena a džíny na něm visí. Je mu k padesáti nebo maximálně něco málo přes, ale působí opotřebovaně. Odhaduju ho na majitele nějakého nebezpečného psího plemene. Malý chlap, velký bourák. A velký pes. Není divu, že ho chce zpátky. Chybí mu psí prodlužovačka penisu.

„Co pro vás můžu udělat?“ otočím se k němu s úsměvem.

„Chci svýho psa. Jeden ze sousedů viděl, jak nám ho sebral inspektor, když jsme byli pryč. Přímo ze zahrady. Chci ho zpátky.“

„Jmenuje se Jack, je to stafordšírský bulteriér a je mu pět let.“ Do recepce už dofuněla i mužova obrýlená manželka. Černé legíny jí dělají kapsy u kolen, rty má pečlivě obtažené růžovou rtěnkou a prošedivělé vlasy sčesané do pevně staženého ohonu.

„A vy se jmenujete jak?“ podívám se zpátky na jejího manžela.

„Gary. Gary Fullerton,“ odpoví. Ženy si vůbec nevšímá.

Vím, o kterém psu je řeč. Jacka sem přivezli před čtyřmi dny. Právě oko měl nateklé, že ho vůbec neotevřel, tlamu roztrženou a zkrvavenou a levé ucho tak pochroumané, že mu ho veterinář musel polovinu uříznout. Zjevně se účastnil psího zápasu, a ne poprvé. Bylo to znát z ran na hlavě i jizev po celém těle. Majitel sem možná zamířil rovnou z policejní stanice. Nejspíš ho propustili na kauci, dokud nedojde na projednání jeho případu.

Už se neusmívám. „Tak to vám bohužel nepomůžu.“

„Vím, že je tady,“ trvá na svém muž. „Nemáte právo nám ho ukrást. Nic jsme neprovedli. Jenom se porval v parku, to je všechno. Máme sedm dní na to, abysme se o něj přihlásili. To mi tvrdil kamarád.“

Pootočím se, abych seděla čelem k počítači, a ne k němu. „Je mi líto, ale o zvláštních případech nesmím mluvit.“

„Tak hele!“ Muž se nakloní přes pult, chňapne monitor a škusne jím k sobě. „Mluvím s váma.“

„Gary...“ Žena mu položí ruku na paži. Zamračí se na ni, ale pustí monitor. „Prosím vás...,“ žena sjede pohledem k její jmenovce, „... prosím vás, Jane, jenom chceme Jacka vidět a ujistit se, že je v pořádku. Nechceme vám přidělovat potíže, jenom se chceme na našeho kluka mrknout.“

Oči za brýlemi má zamlžené slzami, ale není mi jí líto. Určitě ví, že Gary bere Jacka na zápasy. Možná proti tomu občas protestuje, možná pak Jacka něžně omývá flanelovým hadříkem, ale nijak se nesnaží zabránit tomu, aby jí psa cu-povali na kusy.

„Nezlobte se, ale opravdu nesmím o případech mluvit,“ zavrtím hlavou.

„Jakej případ, sakra?“ zaburácí muž, ale ruce mu zplihle visí podél boků. Bojovnost už z něj vyprchala. Ví, že by to nestál, řve, jenom aby se předvedl. Nejhorší je, že nejspíš má toho psa fakt rád. Když Jack vyhrál prvních pár zápasů, určitě na něj byl pyšný. Asi mu dopřál pořádnou hrst psích pochoutek, sedl si k němu na gauč a objal ho. Jenže pak Jack začal prohrávat a to se Garymu nelíbilo; podrážvalo to jeho pýchu, a tak Jacka přihlašoval do dalších a dalších zápasů a doufal, že se mu vrátí dravost a znova se na něj usměje štěstí.

„Je všechno v pořádku, Jane?“ Z chodby po pravé straně se vynoří moje šéfová Sheila a položí mi ruku na rameno. Usměje se na Garyho a jeho ženu, ale z napětí v její tváři je znát, že slyšela každé slovo.

„Už jdeme.“ Gary plácne pravou dlaní do recepčního pultu. „Ale ještě o nás uslyšíte.“

Obrátí se a kráčí ke dveřím. Jeho žena dál stojí na místě, žmoulá si ruce a mlčky na mě upírá prosebný pohled.

„Pojď, Carole,“ vyštěkne Gary.

Žena na vteřinku zaváhá a dál se mi dívá do očí.

„Carole!“ zopakuje Gary a ona k němu poslušně přikluše.

Nade dveřmi zacinká při jejich odchodu zvonek a vzápětí už oba míří pryč přes parkoviště, Gary rázuje v čele a Carole se mu drží v patách. Jestli se ohlédne, zajdu za ní. Vymyslím si nějakou záminku, proč si s ní potřebuju promluvit o samotě. Ten její pohled... Tady nejde jenom o psa.

Ohlédni se, Carole, ohlédni se.

Gary namíří elektronickým otvíračem na range rover a autu bliknou světla. Carole se nasouká na sedadlo spolujezdce. Zatímco se usazuje, Gary k ní něco prohodí a Carole si sundá brýle a zamne si oči.

„Jane...“ Sheila mi jemně stiskne rameno. „Dáme si čaj, co ty na to?“

Pochytím podtext: starej se o Jacka, ale o Carole ne.

Sheila vykročí ke kanceláři, ale pak se zarazí uprostřed kroku. „Zapomněla jsem ti dát tohle.“ Podává mi obálku. Na přední straně je ručně napsané moje jméno: Jane Hughesová, zvířecí útulek Green Fields. „Nejspíš ti někdo posílá poděkování.“

Zajedu prstem pod chlopeň a odtrhnu ji. Sheila zvědavě

otálí ve dveřích. V obálce je nadvakrát přeložený papír formátu A4. Přelétnu ho pohledem a zase ho složím.

„Tak co?“ vyzvídá Sheila.

„Je to od nových majitelů Maisie. Hezky se u nich zabýdlela a přímo se do ní zamilovali.“

„To je báječné.“ Pochvalně kývne hlavou a pokračuje do kanceláře.

Čekám, až odezní klapot jejích kroků, a pak přes prosklené dveře vyhlédnu na parkoviště. Místo, kde parkovali Gary s Carole, zeje prázdnotou.

Rozložím dopis a znovu si ho přečtu. Stojí v něm jedna jediná věta napsaná modrou propisovačkou uprostřed papíru.

Vím, že se ve skutečnosti nejmenuješ Jane Hughesová.

Ten, kdo mi to poslal, zná pravdu. Ve skutečnosti se jmenuju Emma Woolfeová a posledních pět let se vydávám za někoho jiného.

2. kapitola

Před pěti lety

Když si sednu naproti Daisy ke stolu, neřekne ani slovo a jen ke mně přistrčí panáka. Vzápětí její pozornost odláká pánská skupinka, která si hospodou razí cestu k prázdnému stolu kousek od toalet. Muž na ocase hloučku, mrňavý pupkatý brunet, na ni zůstane zírat. Štouchne do nejbližšího ze svých společníků, ten se zarazí, ohlédne se po Daisy a pochvalně pokývá hlavou. Daisy ho odbude povytaženým obličím a obrátí se zpátky ke mně.

„Pij!“ křikne a ukáže na skleničku. „Vybavovat se můžem potom.“

„Taky tě ráda vidím.“

Ani se neptám, co za pití to je. Dokonce k němu ani nepřičichnu. Kopnu ho do sebe a sáhnu po sklenici bílého vína, kterou mi Daisy přistrkuje. Přes aroma anýzu, které mi po panáku zůstalo v ústech, skoro nevnímám, jak víno chutná.

„Není ti nic, zlato?“

Zavrtím hlavou a ještě se napiju vína.

„Zas tě štve ten bídák Geoff?“

„Jo.“

„Tak se na něj vykašli.“

„To není tak jednoduchý.“

„To si piš, že je, Emmo.“ Daisy si oběma rukama prohrábne blond vlasy a přehodí si je dozadu přes ramena, takže jí elegantně spadají po zádech. „Napíšeš výpověď, předáš mu ji a vypadneš. Ještě mu můžeš na rozloučenou ukázat vztyčený prostředník.“

Do židle mi bokem vrazí chlapík se dvěma püllitry. Pivo vyšpláchne a zmáčí mi levé rameno.

„Pardon,“ vyhrknu automaticky. Muž mě ignoruje a hrne se dál, v merku má jenom svoje kamarády.

Daisy obrátí oči v sloup.

„Nedělej to.“

„Co?“ podívá se po mně jako neviňátko.

„Nevyčítej mi, že se omlouvám, a nechod' za ním.“

„Jako bych to snad měla v úmyslu.“

„Máš.“

Pokrčí rameny. „Někdo tě musí hájit. Chceš, abych si promluvila i s tvým šéfem? Protože já to klidně udělám, to přece víš.“

Mobil položený na stole před ní zapípá a Daisy do něj ťukne okousaným nehtem. Oči má umně obtažené linkami, rovné blond vlasy se jí lesknou, ale kolem nehtů jí odstávají záděry a rudý lak se loupe. Nehty jsou jedinou trhlinou v její nablýskané zbroji. Postřehne, kam se dívám, zatne ruce v pěst a schová je v klíně.

„Je to tyran, Emmo, vždyť je to jasný jak facka. Kritizuje tě a sráží od chvíle, cos k němu nastoupila.“

„Já vím, ale šušká se, že bude brzo šéfovat pobočce v Manchesteru.“

C. L. TAYLOR

„To říkáš už tři roky.“

„Nemůžu prostě odejít.“

„Proč ne? Kvůli mámě? Prokristapána, Emmo, vzpamatuj se. Je ti pětadvacet. Žiješ jenom jednou, tak si dělej, co chceš. Na mámu se vyser.“

„Daisy!“

„Co?“ Sáhne po skleničce a obrátí ji do sebe. Soudě podle jejího skelného pohledu není tahle láhev vína první, kterou dneska večer pije. „Někdo to říct musí, tak proč ne já. Vykašli se na její názory a žij si po svém. Už je to pěkná pruda, jak jsi přímo posedlá míněním svojí rodiny. Omíláš to už od vejšky...“

„Promiň, že tě prudím. Myslela jsem, že jsme kamarádky.“ Hmátnu po tašce a vstanu, ale Daisy se natáhne přes stůl a chytí mě za zápěstí.

„Nebud' taková. A přestaň se omlouvat, sakra. Sedni si.“

Posadím se na krajíček židle. Nemůžu mluvit. Kdybych promluvila, tak se rozbřečím a na veřejnosti brečím hrozně nerada.

Daisy mě dál drží za ruku. „Nechci na tebe bejt hnusná. Jenom chci, abys byla spokojená, to je všechno. Říkalas mi, že máš našetřeno dost, abys vydržela tři měsíce bez práce.“

„To jsou peníze pro případ nouze.“

„A teď ve stavu nouze jsi. Trápíš se. Pojd' se mnou pracovat do hospody, dokud neseženeš něco jinýho. Ian tě na fleku přijme, potrpí si na zrzky.“

„Mám ty vlasy jenom obarvený.“

„Prokristapána, Emmo...“

Na stole jí zavibruje mobil a hospodským halasem prorazí plechový zvuk písničky „Love the Way You Lie“ od Eminema a Rihanny.

Daisy mi zdviženou rukou naznačí, ať neodcházím, a hmátne po něm. „Ahoj, Leanne. Copak?“ Zacpe si druhé ucho a soustředěně se mračí. „Jasně. To víš, že přijdem. Vezmem si taxíka, za čtvrt hodiny jsme tam. Jo? Tak zatím ahoj.“

Strčí si telefon do drobné kabelky položené na stole a podívá se na mě. Tváří se ustaraně, ale zároveň jí v modrých očích probleskuje vzrušení.

„To byla Leanne. Jsou s Al v tom novém gay klubu v Soho, Malice se jmenuje. Al tam hledá Simone a její novou holku.“

„Sakra.“ Popadnu tašku a hmátnu po kabátě přehozeném přes opěradlo.

„Nevadí ti, když tam zajedem? Víím, že jsme řešily tvoji práci, ale...“

„Jasně, že ne.“ Vstanu. „Al nás potřebuje. Jdem chytit taxík.“

Mlčky sedíme v taxíku rozstříkujícím kaluže a kolem nás se míhají světa londýnského West Endu. Ulice jsou neobvykle prázdné, silný déšť vehnal místní i turisty do přeplněných hospod, na jejichž oknech se sráží pára.

Daisy vzhledne od mobilu. „Víš, že je zrovna dneska výročí smrti jejího bratra?“

„Alina bratra?“

„Jo. Volala jsem jí v poledne.“

„Jak na tom byla?“

„Chlastala.“

„Do háje. V práci?“

„Ne, ulila se z práce a seděla v hospodě.“

„To dělá poslední dobou často.“

„Jo, pokud zrovna nešmíruje Simone,“ řekne Daisy a vyměníme si pohled.

Al a Simone se rozešly už před měsícem, ale Al se chová čím dál povážlivěji. Je přesvědčená, že jí Simone dala kopačky kvůli nějaké jiné holce, a vzala si do hlavy, že dotyčnou vypátrá. Tráví celé hodiny na internetu a hledá „vodítka“; vytvořila si několik falešných facebookových účtů a pokouší se vetřít na Simonin profil a ke komukoli z jejích kamarádů. Ten rozchod nás všechny zaskočil a nejvíc Al, která se zrovna chystala požádat Simone o ruku. Celé měsíce šetřila na prsten a dovolenou na keňském safari, aby to mohla udělat při vyjíždce na slonovi – Simonině oblíbeném zvířeti.

„A jsme tady, dámy,“ oznámí taxikář a zastaví před růžovým neónem klubu Malice.

Daisy mu šterbinou ve skleněné přepážce prostrčí deseti-librovku a otevře dvířka. „Tak jdem pro Al.“

„S dovolením, zlato. Díky. S dovolením.“

Daisy si rází cestu zástupem na schodech a já se jí držím v patách. Už jsme po Leanne a Al pátraly na tanečním parketu v přízemí, ale marně. Nikde ani ony, ani Simone.

„Záchody!“ Daisy se po mně z vrcholku schodů ohlédne a zamává mobilem a pak zahne doleva.

Prodírám se hustým davem žen popíjejících pivo a postávajících před ženskými záchodky a nakonec se mi povede vklouznout dovnitř.

„Hej!“ Robustní ženská v tričku a příliš velkých džínách mi potetovanou paží přehradí cestu, abych se před ni nemohla protlačit. „Stojí se tu fronta.“

„Nezlobte se, jenom hledám kamarádku.“

„Tady, Emmo!“ Opodál se pootevrou dveře kabinky a Daisy na mě zevnitř mává. Vrhne po ženě ve frontě omluvný výraz. „Promiňte, řešíme tu krizi.“

„Zatracený lesby,“ odfrkne si žena. „Pořád náký melodramata.“

V kabině už pro mě není místo, tak zůstanu stát venku a jen strkám hlavu do dveří. Al sedí na míse s hlavou v dlaních. Leanne a Daisy se tisknou ke stěnám po obou stranách. Každých pár vteřin se otevrou vstupní dveře a záchodky zalaví dunivá houseová hudba. Ženy vcházejí dovnitř a vycházejí ven, s huderlákem se kolem mě protahují k uvolněným kabinám.

„Al, zlatíčko.“ Daisy si vykasá šaty a podřepne ke kamarádce. „Odvezeme tě domů.“

Al vrtí hlavou. Nohavice džín má dole zmáčené deštěm a jednu tenisku rozvázanou. Zpod rukávu trička jí vykukuje kus celofánu. Nechala si udělat další tetování, ale nevidím jaké.

Leanne se po mně podívá, jako by si mě teprve teď všimla. Od našeho posledního setkání si nechala obarvit ofinu narůžovo. Její hladké černé mikádo vždycky působilo kapku moc přísně, ale když teď má tu růžovou ofinu a její úzké tváři dominují nové brýle se silnými černými obroučkami, vypadá jako by na hlavě měla motorkářskou helmu.

Pokrčí rameny a natáhne ke mně paži, abych se mohla na jejích hodinkách s Mickey Mousem podívat, kolik je. Půlnoc. Předvede mi deset prstů a pak ještě dva. Do prdele. Al nasává už dvanáct hodin.

Není to poprvé, kdy nás Leanne musela přivolat, abychom jí pomohly odvézt Al domů. Al měří metr sedmdesát, váží k devadesáti kilům a má býčí náturu, takže je zapotřebí našich spojených sil, abychom ji někam odmanévrovaly,

zvlášť když je opilá. Simone to zvládala sama, jenže ta měla výhodu – Al do ní byla zamilovaná. Vždycky se jí povedlo Al přemluvit, ať jde domů, bez ohledu na to, kolik toho vypila.

Dvě holky, které si u umyvadla za mnou oplachují ruce, se dají do smíchu. Al vzhledne.

„Smějou se mně? Do prdele, smějete se mně?“ Začne se zvedat, ale Leanne se jí opře o rameno a Daisy ji chytí za zápěstí, takže ji přikovají k míse.

Ohlédnu se. „Ani tě nevidí.“

„Ale vědí to.“ Al si přejede dlaní číro. „Všichni to vědí. Jsem každému pro smích.“

„Ne, nejsi,“ ujišťuje ji Daisy. „Vztahy končí v jednom kuse. Nikdo tě nesoudí, Al.“

„Ne? Tak proč se mě Jess u vstupu zeptala: ‚Lístek pro jednu?‘, když jsem sem přišla?“

„Třeba proto, že jsi přišla sama?“

„Jdi do prdele, Daisy.“ Al vyškubne ruku z Daisyina sevření. „Co ty o tom víš? Tys nikdy v životě kopačky nedostala.“

„Zato já jo,“ ozvu se. „A vím, jak to bolí, zvlášť když dostaneš kvinde kvůli někomu jinýmu. Nějakou dobu jsem Jakea podezírala, ale když –“

„Emmo!“ Leanne mi prstem na rtech naznačí, ať sklapnu.

„Ne že by tě Simone pustila k vodě kvůli někomu jinýmu,“ dodám, ale už je pozdě. Al stojí na nohou a hrne se kolem mě ven.

„Jestli tady s tou podělanou krávou dneska je, tak ji zabiju. Zabiju je obě. Zkurvený lesbický svině.“

„Al!“ Daisy za ní utíká a snaží se ji zarazit. „Nestojí ti za to, Al!“

„To se ti fakt povedlo, Emmo.“ Leanne se na mě zpod neónové ofiny mračí. „Konečně se mi ji povedlo zklidnit a ty ji takhle vytočíš.“

„Moc klidná mi nepřipadala.“

„Nevidělaš ji předtím. Mlátila v kabině do stěn. Málem nás odsud vyhodili.“

„Promiň. Nechtěla jsem –“

Prosmýkne se kolem mě. „To ty nikdy, Emmo.“

Když ostatní dohoním, stojí v přízemí uprostřed tanečního parketu a obkružuje je hlouček lidí. Al se tyčí uprostřed a míří prstem na Simone a nějakou holku, kterou neznám. Daisy a Leanne jí stojí po boku každá z jedné strany.

„Já jsem to tušila,“ vrčí Al. „Bylo mi jasné, že spíš s Gem.“

„Abys věděla,“ Simone k ní neohroženě přikročí, i když je o kus menší a o pěkných pár kilo lehčí, „daly jsme se s Gem dohromady až po našem rozchodu. Ne že by ti do toho něco bylo.“

„To teda je.“ Al se obrátí k druhé ženě a ta přistoupí o krok blíž k Simone a vezme ji silnou paží kolem ramen. Měří nejmní metr osmdesát a je samý sval a šlachy, s mohutnou bradou a vlasy ostříhanými nakratíčko. Vypadá jako boxerka a taky se tak chová.

„Myslíš si, bůhvíjak nejsi chytrá, co?“ oboří se na ni Al. „Žes mi Simone přebrala.“

„Nemyslím si nic.“

„Jasně, že ne. Prasečí lejno nepřemejšlí.“

Boxerka se ušklíbne. „Vodprejskni, Al. Nikdo na tebe není zvědavej a nejmní ze všech Simone. A aby bylo jasno, nepřebrala jsem ti ji, utekla od tebe.“

„Kecy. Než ses kolem začala motat, bylo nám spolu fajn.“

„Fakt? Podle Sim jsi majetnická bestie, co ji chce mít v jednom kuse pod kontrolou.“

„Tos jí napovídala?“ Al probodne Simone pohledem. „Že jsem majetnická bestie? Po tom všem, co jsem pro tebe udělala? Když jsme se potkaly, nemělas kde bydlet. Nemělas vůbec nic, Simone, a já tě u sebe nechala bydlet zadarmo. Dávala jsem ti prachy na courání po klubech. Udělala bych pro tebe první poslední.“

„Dusila jsi mě.“

Al se zamžije očima slzami. „Tak jsi mi to měla říct, a ne zdrhnout s tímhle buldokem.“

„Cos to o mně řekla?“ Boxerka sundá Simone paži z ramen a postoupí o krok k Al. „Řekni mi to ještě jednou přímo do ksichtu, ty tlustá krávo.“

„Jdi do prdele.“ Al k ní napůl přikročí, napůl přiskočí, a než ji Leanne a Daisy stačí zarazit, rozmáchně se pěstí. Praští Gem do brady a ta zavravorá. Uklouzne po podlaze mokré od piva a svalí se na zem. Dav zahučí vzrušením a já koutkem oka zahlédnu, jak k nám rázuje vyhazovač s vysílačkou u ucha. Daisy si ho všimne taky a mávne na mě, ať pomůžu Leanne, která úporně strká Al k východu.

Ted' už ji ani nemusíme moc přesvědčovat, ať jde pryč. Je tak rozjařená, že ze dveří přímo vyhopká.

„Jo, sakra, jo!“ Máchně pěstí do vzduchu, pak zkriví tvář a přitiskne si pravačku k tělu. Ohlédne se po nás. „Kde je Daisy?“

Vyměníme si s Leanne pohled. „Bude v pohodě. Ukecává vyhazovače.“

„Coura jedna.“ Al se celou cestu k taxíku chechtá.